

POEZIJA

Andrej Medved

Avgustovske gazele

1.

Da na kristalnih perutnicah oceana zaslutiš
pesmi, ki odmevajo v rudnino; v lepljivo snov,
v nitkasto kovino, v zmeščane vzorčaste
kokone. Da v tkanju se izležejo, v vreli vodi,
ki jajčeca spreminja v prožno prejo, v zrnate
liste murve, v votke iz surove svile; da
v potiskanih zapredkih izloča sunkovite krike,
ki se izlivajo iz žlez; besede govornice.

.....

.....

Da jih spreminjajo v sviloprejke, v gosence,
v kotlu iz srebrnih niti; v zlatokop,
v uglaseno petje, v vmesni prostor, kjer
oddajajo toploto; v minevanju obstanka,
v votle, luskaste kristale. Kot da jih vrneš
v zrna aluminijeve raztopine, v oktaeder
z izboklimi robovi, zavezanimi v platno,
bivališča; ki se razširja v grebenaste
plasti, v drobni prah v vakuumskih pečeh.

Prebiva v mandeljnem dotiku, privid
v svilnatih vrtovih; izmit v sledih
škorpijonov, v premikih bičkastega repa,
ovit v angelske peruti, z besedo otovorjene
živali; razgreva sveta oblačila in vbočene
oklepe željvih samcev. Otrpne v krater
ognjenika, v svete, komaj vidne tulce, ki
hranijo ožgane rokopise, v skrinjah iz
barvitih krogov in davno pozabljenih slutenj.

Lebdi v trdno varovani slutnji, ki se
izgublja z rahlimi dotiki, v prstanih iz žada,
v potopljenih mestih; da položi odseve
v tolmune ladij, v bdenje beduina nad
zgubljeno čredo; in čaka na tresljaje zračnih
sunkov, vbodljaje rojev iz puščavskega viharja;
da s časom položi dlani na nema usta in
zaustavi horizont iz bron, ploščati
ščit, ki zamejuje ostro črto čela.

Z ostmi prepreden ščit ustavi žejo, ki
pada v gube, v odprtine kože, in nezavedno
dviga gore; v utrinkih lave, ki zgori
v očesu netopirja. Uvit kot kača velikanka
udari v bok pustinje in se zasedi v znak,
ki tlesne ob rezila mečev, nebesne vojske,
ki drsi po diamantnem pesku: in
v skoku obudi v mrtvaških prtih, podobe
bitij, ki se zlivajo v tišino.

3.

Sedi ob desni in levico dviga k nebu;
 v smrtnem strahu strga oblačila. V ustih
 tkanje zagori kot perje, da te zapre
 v slepoto, ki odriva angelske plavuti. Da te
 z zaprtim kljunom kanje odbije v tetive ritma,
 in prepozna spomine kot zasluh brez konca;
 in uravnava čute v preži kot ujeda v kožnem
 tkivu; od zgoraj, od strani, kjer lajajo ujede.

.....

.....

Da sliši lajanje, polzi v krajino; v gozdove,
 v ledenik, ki zruši svod bengalične svetlobe;
 da pase črede nosorogov, z jeziki, ki jih
 govorijo kanje, zasluti sled, zadušni
 vonj pa hrani; da z ustnic vkoplje med, ki
 pada v mleko, kot da pastirji v izsesanih
 lovkah rišejo obraze; razluščene v kri,
 razpete čez nebesne svode;
 kot da oznanjajo veselje do prividov.

.....

.....

Se vliže v privid, v izrisani pisavi; kot
 zemljevid čarobnih rēkov, ki vdirajo skoz
 vrata kožne površine, zaprede v lase seme
 golega mrčesa, v sladkobni vonj, ki
 jih prinašajo viharji. V gluhe sanje, v temne
 antilope, v laježu hijene na pregibu morja;
 okus po soli, ki ga dihajo preroki,
 v srebrnem rogu, v alabastrni tišini.

4.

V črni jezik zapisuje, v opalno tkanje,
v tihotni rog, ki v njem odzvanjajo
besede; kot beduin na preži, za robovi skale,
ki jo preseka v živ izvir telesne
lave. Da skrepeni v črne sviloprejke, da
zaustavi hudournik barvnih krogov,
in podrhtava v mavrici odsevov.

.....

.....

Lebdi v pepelnatih odblistih, v krogih iz
nevidnih slik, v ječanju blodenj; na dvojce
raztelesen, v jedru stene, ki se tali
v požaru, v plamenih, v izbrušen steber,
ki pada k izviru, v presušeno zemljo;
v udarce ostre zime; da stokajo drevesa
in zapoje gora, da bruha iz nevidne bolečine,
skrito ime, v nagrizeni pozabi.
Da brezodmevno zbríše vse spomine, in
zrase roža iz čebeljih pikov, da
se razpne steklen obroč na večni straži.

.....

.....

V steklenem loku, v obroču razsvetljenih
palm, v zaledenelem bregu, v krogih, ki
oznanjajo poslušnost; v gladkem rezu, ki
prozorno reže žile, iz travnatih mehov,
ki se upogibajo kot blodne jate. Zaliže kožo
in z lasmi zabriše brazgotino, pretaka med
v posode, v vonj po strdkih, in snema hladne
igle iz pretkane rose. Kot da telesna sluz
odda toploto, in se utopi v rešilni poti.